

HUURMOORDENAAR

Merrick Marius legde een pijl op de kleine kruisboog en stak het wapen toen weg onder de plooiën van zijn mantel. De sikkel van de maan ging schuil achter dunne wolken, zodat hij en de Grote Markt in duisternis waren gedompeld. Hij keek om zich heen, maar zag nergens beweging op de smerige straten of in de krakkemikkige gebouwen die erlangs stonden. Het was op dit uur uitgestorven in de stad.

Ratibor mag dan een smerig gat zijn, dacht hij, maar het is hier tenminste makkelijk werken.

De omstandigheden waren verbeterd sinds de nationalistena recent hadden gezegevierd. De stad was niet langer bezet door keizersgezinde troepen, en in hun afwezigheid waren reguliere patrouilles gestaakt. De stad had niet eens een schout met fatsoenlijke ervaring, want de nieuwe burgemeester weigerde geroutineerde manschappen of leden van het leger in te huren om haar zogenaamde gezag te handhaven. In plaats daarvan had ze de voorkeur gegeven aan kruideniers, schoenmakers en melkveehouders. Merrick vond haar keuzes onberaden, maar dergelijke fouten waren te verwachten van een onervaren edelvrouw. Niet dat hij klaagde – hij stelde de hulp op prijs.

Ondanks die tekortkoming had hij bewondering voor alles wat Arista Essendon had bereikt. In Melengar heerste haar broer, koning Alric, en bezat zij als ongehuwde prinses geen

ware macht. Toen was ze hierheen gekomen en had ze een opstand georkestreerd, waarvoor de overlevenden van de lagere standen haar hadden beloofd met de sleutels van de stad. Ze was een buitenlandse en van koninklijken bloede, maar desondanks was het volk haar dankbaar dat ze had toegezegd over hen te heersen. Briljant. Zelf had hij het niet beter kunnen doen.

Terwijl Merrick haar vanaf de straat gadesloeg, vormde er zich een lichte glimlach op zijn lippen. Zelfs op dit late uur brandde er nog altijd een kaars op de eerste verdieping van het Stadhuis. Ze stond op van haar bureau, en haar wazige gedaante begaf zich achter de gordijnen langs.

Het zal nu niet lang meer duren, dacht hij.

Merrick zorgde ervoor dat hij een stevige grip had op zijn wapen. Het was slechts anderhalve voet lang, met een nog kleinere spanwijdte, en had dus minder kracht dan een traditionele kruisboog. Toch was het afdoende. Zijn doelwit droeg geen pantser, en hij rekende niet op de kracht van de pijl alleen. De getande, stalen punt was bedekt met een laagje vendenpokken. Het was een erbarmelijk gif om een moord mee te plegen, want het doodde niet snel en verlamde het slachtoffer niet. Uiteindelijk was het brouwsel zeker dodelijk, maar pas na een tijdspanne die hij als ronduit onprofessioneel beschouwde. Hij had het nooit eerder gebruikt en had pas onlangs de belangrijkste eigenschap van het gif ontdekt: vendenpokken waren immuun voor magie. Merrick had uit betrouwbare bron dat zelfs de krachtigste bezweringen en toverspreuken er nutteloos tegen waren. Gezien zijn doelwit was dat van essentieel belang.

Er kwam een tweede gedaante Arista's kantoor in, en ze trok zich abrupt rechttop in haar stoel. Merrick vermoedde dat ze een interessant nieuwtje te horen had gekregen, en wilde net de straat oversteken om aan het raam te gaan luisteren toen de deur van de taveerne achter hem openging. Er liepen twee kroeggangers naar buiten, en aan hun wankele tred en de luidheid van hun stemmen kon hij horen dat ze die avond

meer dan één kroes bier ophadden.

‘Nestor, wie is dat die daar tegen die paal leunt?’ zei een van hen met een vinger in Merricks richting. De kerel was vlezig en had een aardbeienneus die qua vorm en kleur overeenkwam. Hij kneep zijn ogen tot spleetjes en wankelde naar voren.

‘Hoe moet ik dat weten?’ zei de andere. De snor van de dunnere man glinsterde nog van het bierschuim.

‘Wat doet-ie hier zo laat nog?’

‘Nogmaals: hoe moet ik dat weten, eikel?’

‘Nou, vraag ’t hem.’

De lange man stapte naar voren. ‘Wat doet u daar, meneer? Staat u die paal overeind te houden zodat ’t portiek niet omvalt?’ Nestor snoof van het lachen en klapte dubbel met zijn handen op zijn knieën.

‘Nee nee,’ zei Merrick tegen hen op zo’n ernstige toon dat hij haast plechtig klonk. ‘Ik sta hier om de betrekking van dorpsgek toe te kennen aan de persoon die me de stomste vraag stelt. Gefeliciteerd. U hebt gewonnen.’

De dunne man gaf zijn vriend een mep op zijn schouder. ‘Kijk nou. Ik vertel je de hele avond al hoe grappig ik ben, en jij hebt niet één keer gelachen. Nu krijg ik een nieuwe baan... Betaalt vast beter dan de jouwe.’

‘O, ja hoor, je bent een ware artiest,’ verzekerde zijn vriend hem terwijl ze de nacht in waggelden. ‘Je zou auditie moeten doen bij het theater. Ze gaan *Het Koningscomplot* opvoeren voor de burgemeester. Jij op ’t toneel – daar zou ik pas écht om moeten lachen.’

Merricks humeur betrok. Hij had dat toneelstuk een aantal jaar eerder gezien. Hoewel de twee dieven in het stuk andere namen gebruikten, twijfelde hij er niet aan dat ze Rolf Molenbeek en Hadriaan Zwartwater moesten voorstellen. Rolf was ooit Merricks beste vriend geweest, in de tijd dat de twee huurmoordenaars waren voor de Diamant. Die vriendschap was zeventien jaar eerder ten einde gekomen, die warme zomernacht toen Rolf Jade had vermoord.

Hoewel hij er niet bij was geweest, had Merrick zich talloze malen ingebeeld hoe het was gebeurd. Dat was voordat Rolf zijn witte dolk had, toen hij nog een set kromme kharoldolken met zwarte handvatten gebruikte. Merrick was bekend genoeg met Rolfs techniek om in zijn verbeelding te kunnen zien hoe Rolf geruisloos beide messen tegelijk in Jades lichaam zette. Het maakte voor Merrick geen verschil dat iemand Rolf had bedonderd, dat hij ten tijde van de moord niet had geweten wie zijn slachtoffer was. Voor Merrick telde slechts dat de vrouw van wie hij hield dood was en dat zijn beste vriend haar had vermoord.

Dat was nu bijna twintig jaar geleden, maar zijn herinneringen aan Jade en Rolf plaagden hem nog altijd. Hij kon niet aan de een denken zonder ook aan de ander te denken, en hij kon het idee niet verdragen hen uit zijn geheugen te bannen. Liefde en haat, voor eeuwig met elkaar versmolten, verstrengeld in een knoop te strak om ooit los te krijgen.

Luid kabaal en geschreeuw uit Arista's kantoor riepen Merrick terug naar het heden. Hij controleerde zijn wapen en stak de straat over.

'Hoogheid?' vroeg de soldaat terwijl hij het burgemeesterskantoor binnenstapte.

Met haar haar een warboel van klitten en met donkere kringen om haar ogen keek prinses Arista op van haar rommelige bureau. Ze nam een ogenblik om een inschatting te maken van haar bezoeker. De man droeg een bijeengeraapte wapenrusting en had een uitdrukking van onverholen getergdheid.

Dit wordt niet aangenaam, dacht ze.

'U wilde me spreken?' vroeg hij met slechts ten dele verholde ergernis.

'Ja, Renquist,' zei ze toen haar geest zijn gezicht eindelijk wist te plaats. Ze had al twee dagen nauwelijks geslapen en had moeite zich te concentreren. 'Ik heb u gevraagd hier te komen om...'

‘Prinses, u kunt me niet zomaar ontbieden. Ik heb een leger te leiden en een oorlog te winnen. Ik heb geen tijd voor koetjes en kalfjes.’

‘Koetjes en kalfjes? Als het niet belangrijk was, had ik u niet laten komen.’

Renquist rolde met zijn ogen.

‘Ik wil dat u het leger uit de stad verwijdert.’

‘Wat?’

‘Er zit niets anders op. Uw manschappen veroorzaken overlast. Ik ontvang dagelijks berichten over soldaten die kooplui koeioneren en vernielingen aanrichten. Er is zelfs een beschuldiging geuit van verkrachting. U moet uw soldaten de stad uit voeren, naar een plek waar ze in de hand te houden zijn.’

‘Mijn manschappen hebben hun levens gewaagd in de strijd tegen de keizersgezinden. Hen voorzien van voedsel en onderdak is wel het minste wat deze rotstad kan doen. Nu wilt u dat ik hen hun bedden en de daken boven hun hoofd nog afneem ook?’

‘De reden dat de kooplui en boeren weigeren hen van voedsel te voorzien, is dat ze dat niet kunnen,’ legde Arista uit. ‘Toen de keizersgezinden de stad overnamen, hebben ze alle voorraden in beslag genomen. De regen en de oorlog hebben de oogst van dit jaar grotendeels verwoest. De stad heeft niet eens genoeg om zijn eigen burgers te voeden, laat staan een leger. De herfst is aangebroken en er is koud weer op komst. De mensen hier hebben geen idee hoe ze de winter moeten overleven. Ze kunnen niet voor zichzelf zorgen als er duizend soldaten rondlopen die hun winkels en boerderijen plunderen. We zijn dankbaar voor uw bijdrage aan de bevrijding van de stad, maar indien u nog langer blijft, brengt uw aanwezigheid alles in gevaar waar u uw levens voor hebt gewaagd. U moet vertrekken.’

‘Als ik ze dwing terug te keren naar kampen met een tekort aan eten en lekkende tenten als enige beschutting, desertereert de helft. Nu al hebben velen het erover om naar huis

te gaan voor het oogstseizoen. Ik hoef u niet te vertellen dat als dit leger verdwijnt, het Keizerrijk deze stad zo weer herovert.'

Arista schudde haar hoofd. 'Onder aanvoering van Degan Grim bracht het nationalistische leger maanden door in dergelijke omstandigheden zonder dat het ooit een probleem was. De soldaten worden hier in Ratibor lui. Wellicht is het tijd dat u optrekt naar Aquesta.'

Renquist verstijfde bij de suggestie. 'De gevangenneming van Grim heeft het des te moeilijker gemaakt Aquesta in te nemen. Ik heb tijd nodig om inlichtingen in te winnen, en ik wacht op versterkingen en bevoorrading uit Delgos. Een aanval op de hoofdstad is heel iets anders dan de verovering van Vernes of Ratibor. De keizersgezinden zullen tot de laatste man strijden om hun keizerin te verdedigen. Nee. We blijven hier totdat ik mijn voorbereidingen heb voltooid.'

'U mag zo lang wachten als u wilt, maar niet hier,' antwoordde ze ferm.

'Wat als ik weiger?' Zijn ogen vernauwden zich.

Arista legde de bladen perkament die ze vast had neer op het bureau, maar zei niets.

'Mijn leger heeft deze stad veroverd,' vertelde de man haar venijnig. 'U hebt slechts autoriteit omdat ik het toesta. Ik neem geen bevelen van u aan. U bent hier geen prinses, en ik ben niet een van uw horigen. Mijn verantwoordelijkheid is aan mijn manschappen, niet aan deze stad en zeker niet aan u.'

Langzaam kwam Arista overeind.

'Ik ben de burgemeester van deze stad,' zei ze, met een groeiend gezag in haar stem, 'aangesteld door het volk. Daarbij ben ik de rentmeester en waarnemend heerser van heel Rhenydd, wederom volgens de wil van allen die hier wonen. U en uw leger verblijven hier slechts met mijn verlof.'

'U bent een prinses van Melengar! Ik ben tenminste in Rhenydd geboren.'

'Wat uw persoonlijke gevoelens jegens mij ook zijn, u zult de autoriteit van mijn ambt respecteren en doen wat ik zeg.'

‘En als ik dat niet doe?’ vroeg hij op kille toon.

Renquists reactie verbaasde Arista niet. Voordat hij zich na de val van Kilnar bij het rebellenleger van de nationalisten had aangesloten, had hij eerst koning Urith en vervolgens het keizerlijke leger gediend als beroepssoldaat. Na de verdwijning van Grim was Renquist aangesteld als opperbevelhebber, een positie en rang veel hoger dan hij in zijn stoutste dromen ooit had gehoopt te bereiken. Nu kreeg hij eindelijk door hoeveel macht hij had en begon hij zich te doen gelden. Ze had gehoopt dat hij dezelfde mate van karakter zou tonen als Amaril, maar Renquist was geen burger met het hart van een edelman. Als ze nu geen actie ondernam, wist Arista dat ze wellicht een militaire machtsgreep het hoofd zou moeten bieden.

‘Deze stad heeft net het juk van één tiran afgeworpen, en ik sta niet toe dat hij wordt onderworpen door een andere. Als u weigert me te gehoorzamen, vervang ik u als bevelhebber.’

‘En hoe was u dat van plan?’

Arista liet hem een lichte glimlach zien. ‘Denk goed na... U komt er wel op.’

Renquist bleef haar aanstaren, en toen werden zijn ogen groot bij het besef en flitste er angst over zijn gezicht.

‘Ja,’ vertelde ze hem, ‘de geruchten over mij zijn waar. Voer uw leger de stad uit voordat ik me genoodzaakt voel ze te bewijzen. U hebt één dag om te vertrekken. Verkenners hebben ten noorden van hier al een geschikte vallei gevonden. Ik raad u aan uw kamp op te slaan waar de rivier de weg kruist. Dat is ver genoeg om verdere problemen te voorkomen. Door noordwaarts te trekken, geeft u uw manschappen het gevoel dat ze dichterbij hun doel komen, bij Aquesta, wat het moreel ten goede zal komen.’

‘Vertel me niet hoe ik mijn leger moet aanvoeren,’ snauwde hij, alhoewel minder luid en met minder zelfvertrouwen dan waarmee hij eerder had gesproken.

‘Mijn verontschuldiging,’ zei ze met een buiging van haar hoofd. ‘Dat was slechts een suggestie. Het bevel om de

stad te verlaten is dat echter niet. Nog een goede avond, meneer.'

Moeizaam ademend aarzelde Renquist, zijn vuisten gebald. 'Ik zei: goedenavond, meneer.'

Hij prevelde een vervloeking en sloeg de deur achter zich dicht.

Uitgeput zakte Arista onderuit in haar stoel.

Waarom moet alles altijd zo moeilijk zijn?

Iedereen wilde nu iets van haar: eten, onderdak, geruststelling dat alles goed kwam. Wanneer de burgers naar haar keken, zagen ze hoop, maar Arista zag daar zelf bar weinig van. Geteisterd door eindeloze problemen en omringd door mensen voelde ze zich vreemd alleen.

Arista legde haar hoofd op haar bureau en sloot haar ogen.

Even een paar minuutjes dutten, zei ze tegen zichzelf. *Dan word ik weer wakker, zoek een oplossing voor het graantekort en onderzoek de rapporten over mishandeling van de gevangenen.*

Sinds ze burgemeester was geworden, werd haar aandacht opgeëist door honderd verschillende kwesties tegelijk, zoals de vraag wie er het recht moest krijgen de velden te oogsten van de boeren die in de strijd waren gesneuveld. De voedselvoorraden waren beperkt en er was grauw herfstweer op komst, dus had ze een snelle oplossing nodig. Toch wisten alle problemen haar ten minste af te leiden van haar persoonlijke verlies. Net als iedereen in de stad werd Arista geplaagd door de Slag van Ratibor. Ze had geen zichtbare verwondingen – haar pijn kwam voort uit een herinnering, een gezicht dat ze in de nacht zag, dat haar hart een pijn veroorzaakte alsof het werd doorboord. Ze zou nooit volledig genezen. Voor zolang als ze leefde, zou ze een wond, een misvorming, een waarneembaar litteken dragen.

Toen ze eindelijk in slaap viel, werden haar dromen gestuurd door gedachten aan Amaril, gedachten die ze terwijl ze wakker was, wist te onderdrukken. Hij verscheen, zoals altijd, zittend aan de voet van haar bed, badend in maanlicht.

Haar adem versnelde in afwachting van zijn kus, en hij leunde voorover, een glimlach op zijn lippen. Plotseling verstijfde hij, en liep er een druppeltje bloed uit zijn mondhoek – en uit zijn borst stak een kruisboogpijl. Ze probeerde te gillen, maar er kwam geen geluid uit haar keel. De droom was altijd hetzelfde, maar ditmaal sprak Amaril. *‘Er is geen tijd meer,’* vertelde hij haar, met een gespannen, dringende blik op zijn gezicht. *‘Het is nu allemaal aan jou.’*

Ze probeerde te spreken om te vragen wat hij bedoelde, toen...

‘Hoogheid.’ Ze voelde een hand voorzichtig aan haar schouder schudden.

Toen Arista haar ogen opende, zag ze Orrin Plattig staan. De schriftgeleerde van de stad, die ooit de bestraffing van rebellen had bijgehouden op de Grote Markt, had aangeboden als haar secretaris te dienen. Aanvankelijk had zijn afstandelijke efficiëntie haar doen aarzelen, maar ze was tot de conclusie gekomen dat het geen misdaad was goed te zijn in je werk. Haar besluit had zich bewezen, en hij was een trouwe, harde werker gebleken. Toch bleef zijn uitdrukingsloze gelaat een verontrustend gezicht om bij wakker te worden.

‘Wat is er?’ vroeg ze, en ze wreef in haar ogen, tastend naar de tranen die ze daar had moeten aantreffen.

‘Er is iemand hier om u te zien. Ik heb uitgelegd dat u het druk hebt, maar hij blijft aandringen. Hij is erg...’ Orrin bevoog ongemakkelijk. ‘... moeilijk te negeren.’

‘Wie is het?’

‘Hij weigerde zijn naam te geven, maar zei dat u hem kent, en beweert dat hij u onmiddellijk moet spreken over een dringende kwestie.’

‘Goed.’ Arista knikte slaperig. ‘Geef me een momentje en stuur hem dan naar binnen.’

Orrin vertrok, en toen ze alleen was, streek ze de kreukels uit haar jurk om ervoor te zorgen dat ze er op z’n minst nog een beetje presentabel uitzag. Arista leefde ondertussen al zo

lang onder het gewone volk dat haar standaard voor wat acceptabel was, schokkend laag was komen te liggen. Terwijl ze in de spiegel haar haar inspecteerde, vroeg ze zich af waar de prinses van Melengar was gebleven en of ze ooit zou terugkeren.

Ze stond zichzelf nog in zich op te nemen toen de deur openging. ‘Hoe kan ik u...’

In de deuropening stond Esrahaddon, gekleed in zijn loshangende mantel waarvan Arista nooit kon bepalen wat voor kleur hij had. Zijn armen gingen zoals altijd schuil in de glinsterende plooien van het gewaad. Zijn baard was gegroeid, en er zaten strepen grijs in zijn haar die hem ouder deden overkomen dan ze zich hem herinnerde. Ze had de tovenaars niet meer gezien sinds die ochtend aan de oever van de Nidwalden.

‘Wat doe jij hier?’ vroeg ze, alle warmte uit haar stem verdwenen.

‘Het is ook fijn u weer te zien, hoogheid.’

Nadat hij de tovenaars had binnengelaten, had Orrin de deur open laten staan. Met een blik van Esrahaddon zwaaide hij dicht.

‘Ik zie dat je je steeds beter weet te redden zonder handen,’ zei Arista.

‘Je past je aan aan je omstandigheden,’ antwoordde hij, en hij nam plaats tegenover haar.

‘Ik heb je geen toestemming gegeven te gaan zitten.’

‘Daar heb ik ook niet om gevraagd.’

Arista’s stoel knalde tegen de achterkant van haar knieën, zodat ze erop neerviel.

‘Hoe doe je dat zonder handen en zonder geluid te maken?’ vroeg ze, haar vijandigheid verslagen door haar nieuwsgierigheid.

‘De lessen zijn voorbij, daar was je bij onze laatste ontmoeting duidelijk over, of ben je dat vergeten?’

Arista verstijfde weer. ‘Ik herinner het me. Ik dacht dat ik het ook duidelijk had gemaakt dat ik je nooit meer wilde zien.’

‘Ja ja, dat is allemaal mooi en aardig, maar ik heb je hulp nodig om de Erfgenaam te vinden.’

‘O, ben je hem alweer kwijt?’

Esrhaddon negeerde haar. ‘Een eenvoudige opsporingsbezwering zal volstaan om hem te vinden.’

‘Ik ben niet in je spelletjes geïnteresseerd. Ik heb een stad te besturen.’

‘We moeten de bezwering direct uitvoeren. Dat kunnen we hier doen, onmiddellijk. Ik heb een redelijk idee van waar hij zich bevindt, maar de tijd dringt, en ik kan het me niet veroorloven de verkeerde kant op te gaan. Maak je bureau leeg en dan kunnen we beginnen.’

‘Ik heb geen enkele intentie dat te doen.’

‘Arista, je weet dat ik dit niet alleen kan doen. Ik heb je nodig.’

De prinses wierp hem een woeste blik toe. ‘Dat had je moeten bedenken voordat je de moord op m’n vader orkestreerde. Wat ik zou moeten doen, is je executie bevelen.’

‘Je begrijpt het niet. Dit is belangrijk. Er staan duizenden levens op het spel. Dit is groter dan jouw verlies. Groter dan het verlies van honderd koningen en duizend vaders. Jij bent niet de enige die heeft geleden. Denk je dat ik het fijn vond om duizend jaar lang weg te rotten in een cel? Ja, ik heb jou en je vader gebruikt om te ontsnappen. Dat heb ik gedaan uit noodzaak – omdat wat ik bescherm van groter belang is dan een enkele persoon. Nu heb ik genoeg van deze dwaasheid. We hebben niet veel tijd meer.’

‘Het doet me genoeg en je niet van dienst te kunnen zijn.’ Ze lachte zelfgenoegzaam. ‘Mijn vader krijg ik niet terug, en ik weet dat het me nooit zou lukken jou te doden en dat je jezelf nooit meer zult laten opsluiten. Dit is een zegening: een kans je terug te betalen voor wat je mij hebt afgenomen.’

Esrhaddon zuchtte en schudde zijn hoofd. ‘Wat je voelt is geen haat jegens mij, Arista. Het is schuldgevoel dat aan je knaagt. Het is het besef dat jij evenveel hand had in de dood van je vader als ik. De schuld ligt echter bij de kerk. Die heeft

alles in beweging gezet in de hoop dat ik zou ontsnappen en hen naar de Erfgenaam zou leiden. Zij hebben je naar Gutaria gelokt, wetende dat ik je zou gebruiken.'

'Ga weg!' Arista vloog overeind uit haar stoel, haar gezicht rood aangelopen. 'Orrin! Wachters!'

Met moeite wist de secretaris de deur tot op een kiertje open te duwen, maar een korte blik van Esrahaddon deed hem weer dichtslaan. 'Ik haal hulp, hoogheid,' zei Orrin van achter de deur.

'Je moet het jezelf vergeven, Arista.'

'Ga weg!' krijste ze. Ze zwaaide met haar hand, en de deur van het kantoor sloeg zo hard open dat hij haast van zijn scharnieren vloog.

Esrahaddon stond op. Terwijl hij naar de deur liep, zei hij nog: 'Je moet inzien dat jij evenmin je vader hebt vermoord als ik.'

Nadat hij de kamer had verlaten, sloeg Arista de deur dicht en zonk ze met haar rug ertegenaan neer op de grond. Ze wilde uitgillen dat het haar schuld niet was, maar ze wist dat het een leugen was. In de jaren sinds de dood van haar vader had ze zich verstoep voor de waarheid, maar daar was ze niet langer toe in staat. Hoe moeilijk het ook was om het toe te geven, Esrahaddon had gelijk.

Esrahaddon liep het Stadhuis uit en stapte de Grote Markt van Ratibor op, het donker in. Met een blik over zijn schouder zuchtte hij. Hij was erg op Arista gesteld. Als hij haar alles had kunnen vertellen, had hij dat gedaan, maar het was te gevaarlijk. Hij mocht dan uit de Gutariagevangenis zijn ontsnapt, maar hij vreesde dat de kerk hem nog altijd afliuisterde – niet continu, zoals toen hij gevangenzat, maar Mawyndulë was in staat geluiden te horen over enorme afstanden. Daarom moest Esrahaddon aannemen dat elk gesprek een risico was. De kleinste fout kon alles in het honderd laten lopen – hij hoefde de verkeerde naam maar te noemen.

De tijd begon te dringen, maar hij hoefde er in elk geval

niet meer aan te twijfelen dat Arista een Cenzar was geworden. Hij had het zaadje geplant, en de voedingsbodem was vruchtbaar gebleken. Het was de ochtend van de Slag van Ratorbor geweest dat hij haar kracht was begonnen te vermoeden, toen Hadriaan had gezegd dat ze erop konden rekenen dat het zou blijven regenen. Toen vermoedde hij al dat Arista verantwoordelijk was voor de bezwering die een grote rol had gespeeld in de overwinning van de nationalisten. Sindsdien had hij heel wat geruchten gehoord over de ‘onnatuurlijke krachten’ van de nieuwe burgemeester. Toch was hij er pas zeker van geweest dat Arista de Kunst eindelijk had doorgrond toen ze zijn magische slot had opengebrouwen met een eenvoudige handbeweging.

Afgezien van Arcadius en hem waren er geen menselijke tovenaars meer, en zij tweeën waren maar bedroevende vertegenwoordigers van het ambacht. Arcadius was nauwelijks meer dan een oude oplichter, wat de Cenzars vroeger *faquins* hadden genoemd, naar een elfse term voor de meest onbekwame tovenaars – die met kennis maar zonder talent. *Faquins* bleven altijd steken bij alchemie met gebruik van ingrediënten, en wisten nooit de kinetische, ware versie van de Kunst meester te worden.

Zichzelf schatte Esrahaddon niet hoger in. Zonder zijn handen was hij in magisch opzicht net zo invalide als lichamelijk. Met Arista's geboorte in de wereld der toverij was de mensheid nu echter weer in het bezit van een ware kunstenaar. Ze was nog maar een beginnening, niet meer dan een kind, maar in de loop der tijd zou haar talent groeien. Op een dag zou ze machtiger zijn dan welke koning, keizer, krijger of priester dan ook.

Het besef dat ze in staat zou zijn de scepter te zwaaien over de hele mensheid was een tikkeltje onrustbarend. Ten tijde van het Oude Keizerrijk hadden er vrijwaringen bestaan. De Opperraad der Cenzars had toezicht gehouden op alle beoefenaars van de Kunst en verzekerd dat hij alleen op gepaste wijze werd gebruikt. De Raad was nu verleden

tijd. Alle andere tovenaars, zijn broeders en zelfs de minste magiërs, waren dood. Door hem in wezen te castreren, had de kerk gedacht voorgoed met de bedreiging van de Cenzars te hebben afgerekend. Nu was er weer een ware beoefenaar van de Kunst opgestaan, en Esrahaddon betwijfelde of er iemand was die begreep hoe gevaarlijk dit eenvoudige prinsesje was.

Hij had haar nodig, en hoewel ze er nog geen weet van had, zij hem ook. Hij kon uitleggen wat de bron van de Kunst was en hoe men ertoe was gekomen hem te gebruiken. De Cenzars waren wachters geweest, hoeders en verdedigers. Ze hadden geheimen bewaard die de mensheid zouden beschermen wanneer de *Uli Vermar* ten einde kwam.

Toen Esrahaddon zo lang geleden achter de waarheid was gekomen, was hij opgelucht geweest dat het niet aan hem zou zijn, dat de dag des oordeels nog eeuwen weg was. Wat een ironie, dat zijn gevangenschap in de tijdloze gewelven van Gutaria zijn leven tot in dit tijdperk had verlengd. Wat ooit onmetelijk ver in de toekomst had gelegen, was nu nog maar maanden verwijderd. Hij stond zichzelf een bitter lachje toe en liep toen naar het midden van het plein om daar te gaan zitten en na te denken.

Zijn plan was zo delicaat, zo fragiel, maar de stukken stonden allemaal op de juiste plek op het bord. Arista had alleen tijd nodig haar gevoelens meester te worden, dan draaide ze wel bij. Hadriaan wist dat hij de Lijfwacht van de Erfgenaam was en had bewezen dat hij die nalatenschap waardig was. Dan was er nog de Erfgenaam zelf, zonder meer een onwaarschijnlijke keuze, maar een die ergens heel logisch was.

Ja, alles komt goed, besloot hij. *Uiteindelijk valt altijd alles op z'n plaats. Dat zei Yolric tenminste altijd.*

Yolric was de wijste van hen geweest en had hartstochtelijk geloofd in het vermogen van de wereld om zichzelf bij te sturen. Toen het Oude Keizerrijk viel, was het Esrahaddons grootste angst geweest dat Yolric Venlins kant zou kiezen. Dat er nog een nakomeling van de keizer leefde, bewees dat Esra-

haddons meester de patriarch niet had geholpen de zoon van de keizer te vinden nadat de jongen was verborgen. Esrahaddon stond zichzelf een grijns toe. Hij miste die ouwe Yolric. Zijn leraar zou nu dood zijn. Hij was al stokoud geweest toen Esrahaddon nog een jochie was.

Esrahaddon strekte zijn benen uit en trachtte zijn geest leeg te maken. Hij had rust nodig, maar die kon hij al eeuwen niet meer vinden. Rust werd slechts genoten door mensen met een rein geweten, en hij had te veel onschuldig bloed aan zijn handen. Te veel mensen hadden hun levens gegeven om nu te falen.

Herinneringen aan Yolric openden de deur naar zijn verleden, en door die deur verschenen gezichten van sinds lang overleden mensen: zijn familie, zijn vrienden en de vrouw die hij gehoopt had te trouwen. Zijn leven vóór de val voelde als niet meer dan een droom, maar misschien was het juist zijn huidige staat die een droom was, een nachtmerrie waarin hij gevangen zat. Wie weet werd hij op een dag weer wakker in het paleis, bij Nevrik, Jerish en zijn geliefde Elinya.

Heeft zij de verwoesting van de stad weten te overleven?

Hij geloofde het graag, hoe onwaarschijnlijk het ook was. Het schonk hem voldoening te denken dat ze aan het einde was ontkomen, maar zelfs die gedachte bracht hem schrale troost.

Wat als ze geloofde wat ze nadien over me zeiden? Voelde ze zich verraden en is ze met iemand anders getrouwd? Is Elinya op hoge leeftijd gestorven met haat voor mij in haar hart?

Hij moest ophouden zo te denken. Wat hij Arista had verteld was de waarheid: vergeleken met het einddoel waren de offers die zij brachten onbeduidend. Hij kon beter proberen wat te slapen. Hij stond op en liep terug naar de herberg. Er dreef een wolk voor de maan langs, zodat zelfs die karige verlichting verdween. Opeens voelde Esrahaddon een stekende pijn in zijn rug. Met een kreet van pijn viel hij neer op zijn knieën. Draaiend bij zijn middel voelde hij zijn mantel aan zijn huid plakken met een toenemende natheid.